

HOF VAN LIERE 14 tot 19 maart

MATHIEU & GUILLAUME HAN SOLO WWW.CALAMARTES.BE
FAMILIE SEGERS DYNAMO ZJOSS NATHAN DAEMS

Inhoud

Welkomswoord	3
Programma	4
Mathieu & Guillaume	6
Kunst op de campus	9
TD Pensionné	10
Dynamo Zjoss	12
Han Solo	14
Café-à-Musé	16
Familie Segers	18
Interculturele kortfilms	24
Nathan Daems Quintet	26

COLOFON

Verantwoordelijke uitgever:
Vincent Stevens
Kleine Kauwenberg 22, 2000 Antwerpen

Redactie:
dwars, studentenblad Universiteit Antwerpen

Vormgeving:
Ruth Janssens

Welkomswoord

De hoeveelste Calamartes dit is weet ik zelfs al niet meer, zo sterk is het concept reeds ingeburgerd binnen onze universiteit en zo duidelijk is het dat iedereen ook dit jaar weer popelend staat te wachten op de kunstige inktvis. Goed, laat ik het maar ineens toegeven: het vorige is niet helemaal waar, ik weet natuurlijk wél de hoeveelste editie dit is, maar net zoals kunst mag (of moet) een voorwoord ook wel eens verrassen. Ik kan een initiatief als Calamartes alleen maar toejuichen. Kunstactiviteiten en daarmee samenhangende amateurkunsten hebben een stimulerend effect op het ontwikkelen van zelfvertrouwen en het verwerven van sociale vaardigheden. Het geeft aanleiding tot nieuwe sociale contacten, waardoor ontmoetingen en positieve confrontatie van diverse bevolkingsgroepen en generaties gestimuleerd worden. De waardering van en voor de leef- en woonomgeving kan hier wel bij varen.

Wat ik maar wil zeggen: studenten die spontaan en gedreven samenwerken aan een cultureel project, en die deze samenwerking laten groeien in een dynamiek van overleg en consensus, leveren een geweldige bijdrage tot het 'wij-gevoel' binnen onze studentengemeenschap en onze universiteit. De prille organisatoren zullen het reeds gemerkt hebben: een cultuurproject organiseren met de dergelijke omvang is meer dan enkel het programmeren van acts. Dit gaat ook over management, over keuzes maken, over wat noodzakelijk is om een divers en evenwichtig aanbod te kunnen aanbieden. Een programma waar vele disciplines rijkelijk aan bod komen en waar iedereen zich kan in vinden. Cultuur is tenslotte per definitie een goed voor iedereen, en is van belang in alle aspecten van onze samenleving. Ook in deze editie brengt Calamartes weer een levendig en gevarieerd programma, met voor elk wat wils. Personeel, studenten, en toevallige passanten zullen aangenaam verrast worden tijdens deze culturele festivalweek. Ik ben dan ook zeer verheugd dat onze studenten eens te meer een dergelijke organisatie tot stand hebben gebracht. Ik kijk nu al uit naar de eindreceptie, waar ik ze (uiteraard even gemeend als bij de vorige edities) opnieuw zal kunnen feliciteren met het schitterende geleverde werk, de perfecte afloop van het project, de tevredenheid van alle deelnemers en, vooral, hen zal kunnen vragen: "En, wanneer gaat het volgend jaar door?"

Alain Verschoren, Rector Universiteit Antwerpen

Programma

MAANDAG 14/03

- 12:15 - 13:00 Openingsstoet
- 13:00 - 15:00 Officiële opening
- 16:00 - 18:00 Kunst op de campus toer
- 18:00 - 19:30 Johnny's Casual Backup
- 20:00 - 21:30 Dynamo Zjoss
- 22:00 - 23:30 Café Con Leche

DINSDAG 15/03

- 11:00 - 12:00 Brunchworkshop
- 12:00 - 14:00 Café Calamartes
- 14:30 - 16:00 TD Pensionné met The Majestics
- 16:30 - 18:30 Spaanse culinaire tocht
- 16:30 - 18:30 Kookworkshop in de Resto
- 17:00 - 19:45 Unifac Music Award
- 20:00 - 21:45 Mastercab
- 22:00 - 23:30 Mathieu & Guillaume

WOENSDAG 16/03

- 11:00 - 12:00 Workshop Beatboxing
- 12:00 - 14:00 Café Calamartes
- 14:00 - 17:00 Café-à-Musé
- 18:30 - 21:30 Comedy Night
- 22:30 - 23:30 Lyrical Lingua: Familie Segers

DONDERDAG 17/03

- 10:00 - 11:30 Interculturele kortfilms USOS
- 12:00 - 14:00 Café Calamartes met jamsessies
- 14:00 - 15:30 Dansinitiatie Merengue
- 16:00 - 17:30 Cultuurdebat
- 18:00 - 23:30 Abundantly Jazz: Nathan Daems Quintet

VRIJDAG 18/03

- 11:00 - 15:00 Calamartes Extra Small

ZATERDAG 19/03

- 10:00 - 17:00 Infodag Universiteit Antwerpen

Smeltende harten en gebroken kaken

De enige reden dat iemand vrijwillig naar een programma als 'X-Factor' zou kijken moge duidelijk zijn: een langzaam uitgesmeerde, sadistische vernedering van randdebielen die veronderstellen dat ze muzikale aanleg in hun bloed hebben. Eén of andere zot uit een uithoek van het land die met zijn broek op de enkels de Marseillaise neuriet. Of een over het paard getilde geblondeerde vetkuif die een gooi doet naar een Eurovisie-lied. Toch kan het ook wel eens heel anders uitpakken tijdens zo'n programma. Soms wordt de hedendaagse Markies de Sade verrast en valt die smalend lachende onderkaak keihard op de grond van verbazing. Dit kregen Mathieu & Guillaume voor elkaar tijdens de liveshows in 2008. In meerdere kranten werd bericht dat mensen hun stembanden doorsneden en hun gitaren verbranden. Kan ooit nog iemand deze hemelse geluidsgolven evenaren?

Tekst: Corto Blommaert

Hun reputatie als 'de Simon & Garfunkel van 't Stad' werd plots nationaal erkend als waarheid, en niets dan de waarheid. De twee broers hadden altijd hard gewerkt voor hun reputatie. Jengelend op gitaar en schuimbekkend in de mond-harmonica gingen ze van Chiro-feest naar Chiro-feest. Kloven in de vingers en gesprongen lippen waren veel voorkomende kwalen. Menig café-uitbater kende het repertoire van het duo als de hendel van zijn tap. Misschien bent u ook één van de gelukkigen die hen heeft gezien voordat ze bij het grote publiek bekend werden: uren vertelplezier aan uw toekomstig kleinkind gegarandeerd.

De doorbraak?

Na de revelatie van de eerste liveshows was het voor iedereen, en niet minder voor henzelf, een raadsel waarom ze het veld moesten ruimen in 'X-Factor'. Want wees nu eerlijk: Dirk was toch niets meer dan de schaduw van de schaduw van Mathieu & Guillaume! Met z'n saaie voorkomen en tenenkrommende zang is hij nog geen bejaardentehuis waardig. Uiteraard vloeiden er nadien vele tranen en was het nog nooit zo stil op straat. Uiteindelijk bleek hun vermelding op 'Gratis in Antwerpen - open podia' te kunnen worden geschrapt. Er viel namelijk een reddende engel uit de hemel. Deze engel kwam uit nogal onverwachte hoek, namelijk uit de hoek van 'X-Factor' zelf. Een wildcard? Hormonenkuren bij de andere deelnemers? Een dronken gerechtsdeurwaarder die de stemmen verkeerd had geteld? Neen. Niets van dit alles! Het was jurylid Maurice Engelen van platenmaatschappij Sonic Angel, die heil zag in beide heren.

"Had een dronken gerechtsdeurwaarder de stemmen verkeerd geteld?"

Opgewonden als een puppy op speed werd schokkerig een handtekening gezet: de zaak was rond, het platencontract binnen. Met singles als 'Komen & Gaan', en natuurlijk de hartensmelter, het blooskanon, de knieënbever en gouwe ouwe: 'Ik heb je lief' hadden ze al snel een smaakvol repertoire opgebouwd. Toch bleef er een bittere bijmaak aan kleven: hun grootste knallers moesten op het conto geschreven worden van de rechtmatige eigenaars, objectief bekeken waren het wel - excusez le mot - covers! Het was daarom tijd om dit historisch juk af te werpen en met een volledig eigen album te komen. Alle liedjes ondertekend met bloed van de heren zelf. Na een geestverruimende reis naar een Tibetaans boeddhistisch klooster was Mathieu helemaal in het reine gekomen met zichzelf. Guillaume heeft dan weer een tijd als kok in een weeshuis in Tanzania gewerkt. De tijd was aangebroken om de studio te betreden, gefocust en geïnspireerd. Na een vlot opnameproces was hun debuutalbum 'Kleine Sterren' een feit. Direct na de release knalde hun derde single de ether in. Een protestsong waar Ferre Grignard en Boudewijn de Groot hun hoeden vooraf zouden nemen. Een muzikaal stuk lood dat recht door de verdorven harten van wapenhandelaars en wereldleiders geschoten werd met de snelheid van het licht. "'Vrede (of ik schiet)' was het nummer dat ik voor ogen had toen ik Masters of War schreef", aldus een ontroerde Bob Dylan. "De Franse Revolutie staat in schril contrast met de schokgolven die nu door Mathieu & Guillaume door het muzikale landschap gaan", zo verklaarde Bruce Springsteen. ▶

Mathieu & Guillaume

Folk én jazz

Nu zijn de heren, zoals ze dat in algemeen beschaafd Nederlands zeggen, back on track! Waar bij sommige mensen plankenkoorts een negatieve connotatie heeft, is dat voor Mathieu & Guillaume juist een creatief delirium. De knarsende latten van het podium en een oorverdovend applaus zijn als ambrozijn en nectar voor de jongens. Om het geluid breder te maken, moest er worden gezocht naar een band die hun typische warme stemgeluid zou versterken, maar niet zou overheersen. Uiteindelijk werden de uitverkoren bandleden stuk voor stuk van het (jazz-) conservatorium gehaald. In het muzikale laboratorium was folk en jazz altijd een no-no-combination, maar de uitwerking van dit experiment was een ware revelatie!

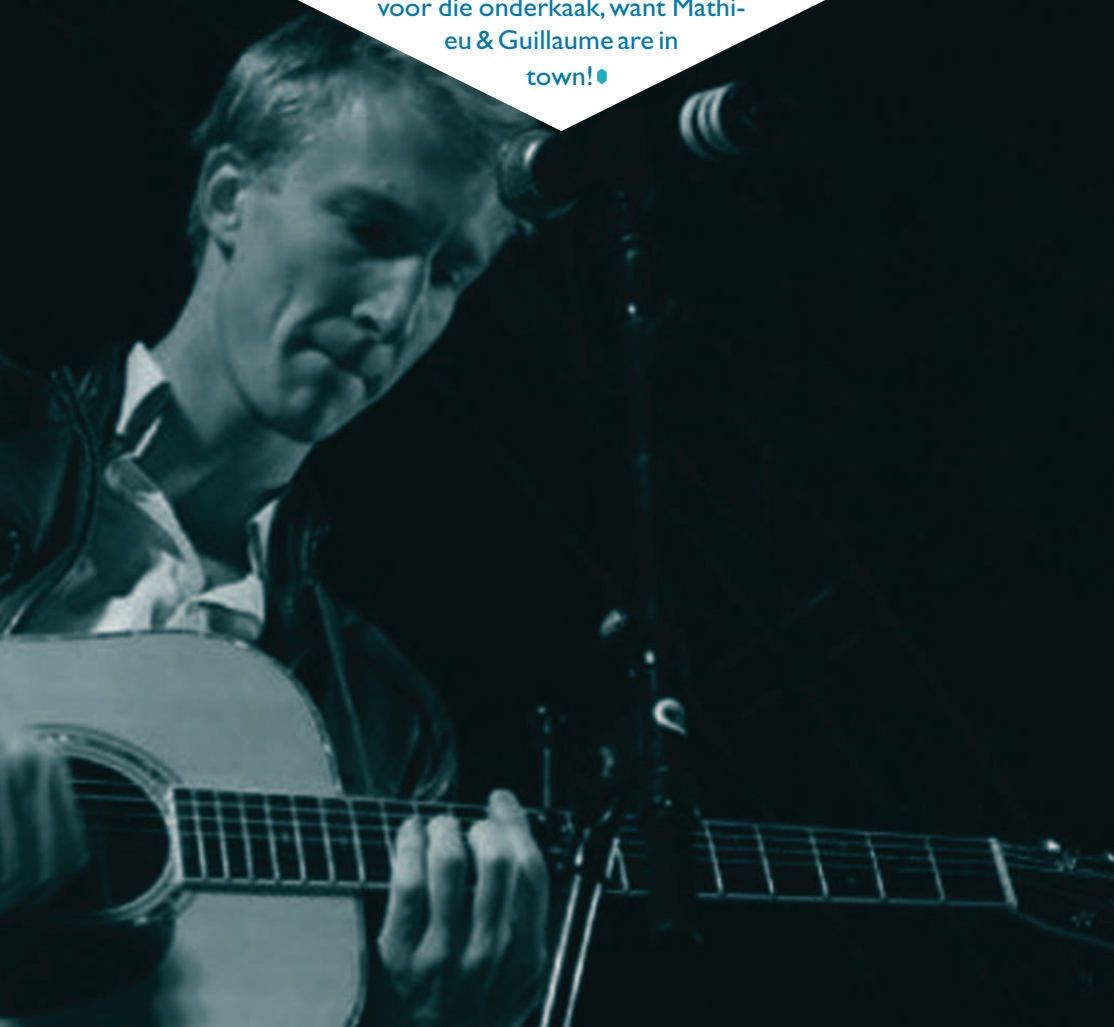
Geniet van een surrealistisch landschap geënt op folk en jazz met

een Vlaamse tongval. Glijd niet uit over de gesmolten

harten en maak een afspraak bij de tandarts

voor die onderkaak, want Mathieu & Guillaume are in

town! ●

Kunst op de campus

Behalve oude proffjen ook hedendaagse meesters

Je wandelt er elke dag voorbij. Soms doe je dat blindelings terwijl je op automatische piloot naar een aula, vrienden of de bib gaat. Op andere momenten sta je er even bij stil. Je raakt bevangen door de beelden: een robotachtige figuur tegen een muur in het C-gebouw, een arm die je blik naar de hemel leidt voor de bibliotheek, of de kleurrijke zeeën tegen het plafond in de Meerminne. Wil je wat meer weten over deze werken? Wil je de andere artistieke pareltjes op de campus ontdekken? Laat je dan maandag om 16 uur rondleiden door Ernest Van Buynder, voorzitter van de commissie Kunst op de Campus.

Tekst: Elien Verschueren, Foto's: Hugo Maertens

Kunst op de Campus heeft als doel van de universiteit een humane plek te maken. Een plek die het verstand én de verbeelding prikkelt. Sinds de jaren 70 zorgt de commissie voor de permanente en tijdelijke kunstwerken op de verschillende campussen. Deze kunstwerken worden aangekocht met de dotatie die de universiteit hiervoor opzij houdt, maar het zijn ook vaak schenkingen van privépersonen of van de kunstenaars zelf. Daarnaast wordt, via een decreet, ook bij nieuwbouw een percentage van het budget (meestal één procent) aan in het gebouw geïntegreerde kunstwerken besteed. Kunstenaars doen dit zelfs vaak aan kostprijs, want ze vinden het een eer dat hun werk op de universiteit een plaats kan krijgen.

Grote namen

De commissie heeft een voorliefde voor hedendaagse kunstenaars. Werken van klinkende binnen-en buitenlandse namen zijn over de hele campus verspreid. Namen die de kunstminnende mens doen watertanden zoals Michelangelo Pistoletto, Sam Dillemans, Philip Aguirre y Otegui, Paul van Hoeydonck, Jan Vanriet en Fred Bervoets. Het is fijn om weten dat al dit artistiek vuurwerk - hout vasthouden - nog nooit beschadigd werd.

Herken je de namen en vraag je je af waar die knallers hun werken hebben hangen? Of ben je een leek, maar is je interesse geprikkeld? Laat je verleiden tot dagdromerij en reflectie en ga mee op tour! Ernest Van Buynder is uw gids van dienst, en hem kennende wordt het gegarandeerd een boeiende tocht. Laat deze kans zeker niet liggen! ●

td Pensionné

Herinneringen aan het dansen

Calamartes is niet alleen een cultuurfestival voor de jonge student. Traditiegetrouw profiteren ook de senioren uit het Woon- en Zorgcentrum Onze-Lieve-Vrouw van een heerlijke namiddag vol muziek, dans en nostalgie, waarin herinneringen aan vroeger worden bovengehaald, en de oude heren danspasjes aangeleerd worden door jonge, frisse studenten. Wij spraken met enkele bewoners.

Tekst: Anne Hammers, Foto: Unifac

Lodewijk Josef van Gompel, Louis voor vrienden, is 89 jaar en kan niet dansen, tot grote spijt van zijn vrouw, die twee jaar geleden overleed. De danslessen die vaak tot diep in de nacht duurden, hebben helaas nooit vruchten afgeworpen omdat Louis alles de volgende dag alweer vergeten was. Daarna heeft zijn vrouw het opgegeven. Vorig jaar bereikte de danscarrière van Louis echter een hoogtepunt, toen hij tijdens Calamartes maar liefst drie walsjes danste met een mooie studente. Louis wilde eerst niet mee naar de spiegel-tent, uit angst met zijn medebewoonsters te moeten dansen, die volgens hem niet meer helemaal bij de tijd zijn. Met jonge meisjes dansen vindt hij wel leuk. Hij is dan ook stiekem verliefd op een verpleegster, en met haar zou hij graag eens dansen.

Deftig dansen

De 86-jarige Yvonne herinnert zich de nachten waarin ze de sterren van de hemel danste nog goed. In de verschillende danszalen en cafés van Antwerpen danste zij tango's, walsen en de foxtrot, niets was haar te gek.

“Tegenwoordig dansen ze in hunnen blote!”

Dat ging er toen wel heel anders aan toe dan nu, want de jeugd van vandaag weet volgens Yvonne niet meer hoe ze moet dansen. Daar maakt ze zich dan ook wel eens zorgen over. “Vroeger trokken wij altijd een schoon kleedje aan als we gingen dansen, maar tegenwoordig dansen ze in hunnen blote,” aldus Yvonne. Over de hedendaagse muziek is ze evenmin te spreken. Ze luistert zelf veel liever naar de muziek van toen, zoals Frank Sinatra. Toen Yvonne eenmaal getrouwd was, was het helaas gedaan met het nachtelijke dansen en ze denkt nog vaak met weemoed terug aan deze mooie tijd. Yvonne wordt met argusogen bekeken door haar medebewoonsters mevrouw Vandenbergh en mevrouw Brounds, beiden 86. Dansen was volgens hen niet deftig genoeg, en zij beamen zeer gelukkig te zijn geweest zonder dans en muziek. “Wij moesten vroeger het goede voorbeeld geven, en dan kon je niet gaan dansen.”

Met twee meisjes in de schuilkelder

De chique Solange Bauduin (92 jaar) behoorde duidelijk tot de gegoede middenklasse die haar danspasjes in de betere danszalen van Antwerpen oefende. Vooral de verschillende bals van die tijd staan haar nog helder voor de geest. De tango en de Engelse wals waren de dansen van het moment. Solange vindt van zichzelf dat ze tamelijk goed kon dansen. Tijdens de dansfeesten had ze echter geen vaste danspartner, en danste ze “een beetje met iedereen”. Het fenomeen waarbij mannen een dame ten dans moeten vragen, is volgens haar vreselijk ouderwets, “mijn moeder deed dat nog wel”. Toen Solange haar man leerde kennen, danste ze nog wel met hem, maar niet tijdens de oorlog, toen ging dat niet.

Cor heeft tijdens zijn 86-jarige bestaan nooit graag gedanst. Hij had daar geen gevoel voor en mooie meisjes kwam hij ergens anders wel tegen. Zijn vader danste wel veel, maar dat was dan ook een “flierefluiter”. Cor erfde eerder het serieuze van zijn moeder en ging vooral graag biljarten en voetballen met zijn vrienden. Hij luistert wel graag naar moderne muziek zoals jazz en Frank Sinatra. De reden waarom Cor nooit ging dansen was vooral de oorlog, “dat was nu eenmaal niet zo’n gezellige tijd en de mensen hadden toen geen reden om te gaan dansen.” Wel herinnert hij zich nog goed dat hij een keer een hele nacht doorbracht in een schuilkelder met twee meisjes. *“Dat was pas plezant.”* ●

Bedankt voor de energie

De heren van Dynamo Zjoss nodigen u op Calamartes graag uit voor een onvergetelijk dansfeest. Deze relatief jonge band, met roots in de Rupelstreek, ging reeds uit de bol op verschillende plaatselijke festivals en bewees meer dan eens dat de bandleden in staat zijn om jong en oud te laten swingen op hun aanstekelijke ritmes. Momenteel hebben ze de opnames afgerond van hun debuutplaat 'Schone Tijden' en maken ze zich klaar voor hun grote doorbraak. De aftrap hiervan wordt genomen in de sfeervolle spiegel tent, die voor deze vijf dolenthousiaste muzikanten een droomsetting vormt. Wij vroegen aan zanger, gitarist en pianist Stijn Bels wat we van hen kunnen verwachten.

Tekst: Nick De Puyseleir, Foto's: Dynamo Zjoss

Stijn Bels Een spetterend feest en een straffe show! Het wordt voor ons meteen ook een try-out voor de releaseconcerten van onze nieuwe plaat, die kort na ons optreden op Calamartes volgen. Naast nieuwe nummers gaan we ook een aantal nieuwe versies brengen van oudere nummers, en we zijn er vrij zeker van dat die gaan aanslaan!

Feestmuziek met een romantische ondertoon

Jullie brengen een mix van allerlei genres waaronder swing, ska en gipsy. Op die manier stijgt het kwik in de zaal met een paar graden. Hoe zou je jullie muziek zelf omschrijven?

Bels: We zijn er nog altijd niet uit (lacht). Ieder van ons heeft andere muzikale invloeden, waardoor onze stijl heel gevarieerd is. Ik beschouw dit eigenlijk als onze grootste troef omdat we op die manier voor elk wat wils brengen. Voor ons staat Dynamo Zjoss in de eerste plaats voor feestmuziek met een romantische ondertoon waar mannen niet kwaad om kunnen zijn en waar dames voor smelten. Onze liedjes bevatten verder ook heel wat folkinvloeden.

Jullie debuutplaat 'Schone Tijden' komt binnen twee weken uit. Tevreden?

Bels: Ja, heel tevreden! We spelen nu een tweetal jaren samen en het was tijd om onze muziek op plaat vast te leggen. Je wil tenslotte weten hoe je als groep los van de liveoptredens klinkt. Het was voor ons een spannend en leerrijk avontuur en het eindresultaat voldoet volledig aan onze verwachtingen. Nu is het nog de vraag wat het publiek er van vindt natuurlijk. We zijn héél benieuwd naar de reacties op het album.

Dynamo Zjoss

Sportwinkel Zjoss

Het publiek gaat altijd volledig uit het dak tijdens jullie concerten. Dappere danspasjes worden gezet en jullie reputatie als graag geziene live act wordt telkens weer bevestigd. Wat is jullie geheim?

Bels: Goh, hebben wij een geheim? Ik weet het niet. Iedereen is altijd heel enthousiast. Ik denk dat het een combinatie is van een gezonde portie show met het plezier dat we zelf beleven aan het spelen. Dat proberen we alleszins uit te stralen naar het publiek. De titel van ons album is niet toevallig 'Schone Tijden'. De titel verwijst naar de momenten waarop wij samen kunnen spelen en repeteren. Wij gaan graag samen op reis en maken veel plezier als we met elkaar op de baan zijn. De mensen die ons zien spelen, merken ook dat wij ons enorm amuseren. Zo voelen de mensen zich ook op hun gemak, denk ik. Als we dan merken dat het publiek mee geniet, zetten we nog een tandje bij!

De spiegel tent weze gewaarschuwd! Iets totaal anders nu. Dynamo Zjoss is een opvallende groepsnaam. Welk leuk verhaal schuilt erachter?

Bels: Het is eigenlijk allemaal begonnen als een grap. Onze bassist en ik werkten allebei in een sportwinkel. Op een dag merkten wij dat er een dynamo lag van het merk Zjoss International. Wij vonden dat zo grappig dat we meteen dachten: "Amai, Dynamo Zjoss, dat zou pas een groepsnaam zijn!" Een half jaar later begonnen we samen te spelen onder die naam. Nog een tijd later zochten we een bende bij elkaar en zijn we onder die naam verdergegaan. Desondanks blijft onze groepsnaam voor verschillende interpretaties vatbaar, gelukkig maar (lacht).

Allez roulez! ●

Links, rechts, links, rechts, schudden van het lachen

Han Solo ofte Han Coucke is bekend als coach en regisseur van een aanzienlijke schare Vlaamse cabaretiers en sinds kort ook als de eerste extreemrechtse komiek van Vlaanderen. De komende maanden doorkruist hij, wild om zich heen slaand, voor een tweede maal Vlaanderen met zijn laatste zaalshow 'Multicul'.

Tekst: Alexander Bekaert, Foto's: Thomas De Bruyne

Han Solo, proficiat met de nieuwe show 'Multicul'. Binnenkort valt de eer aan Antwerpen, de stad waar extreem-rechts altijd net iets populairder is geweest dan in de rest van Vlaanderen. Verwacht je je aan een enthousiaster publiek?

Han Solo: Ik ga al een paar jaar mee en heb dus al een aantal keer in Antwerpen gespeeld. Ik denk dat extreemrechts serieus heeft moeten inboeten aan belangrijkheid. Niet dat het genegeerd hoeft te worden, maar er zijn zeker nu zorgwekkendere problemen die het land verscheuren. Ik speel slechts een personage en aangezien ik voornamelijk voor universiteitsstudenten zal spelen, vermoed ik dat die nuance wel opgepikt zal worden.

Alex Agnew is maar net ontkomen aan een staande ovatie en een waarderend "Sieg Heil" toen hij optrad in Leopoldsborg. Jij geeft de mensen nog net dat ietsje meer aanmoediging. Verwacht je je ook aan zo'n reactie?

Solo: Ik ben het al tegengekomen. Philip Dewinter is eens naar een optreden gekomen en heeft toen een staande ovatie gegeven, zij het zonder "Sieg Heil", zo verstandig is hij

Han Solo

wel. Ik geloof dat er te Leopoldsborg nog wel wat neonazigroeperingen zijn, maar het is best een marginale groep. Ik denk dat we ons beeld van de extreemrechtse groeperingen in België ook wat moeten bijschaven. Wij hebben nog altijd het beeld dat het domme marginalen zijn, maar kijk maar naar Philip Dewinter of vele bedrijfsleiders. Die weten ondertussen ook wel dat hun oude werkwijzen niet meer getolereerd worden. Ze plaatsen zichzelf in de rol van zondebok en reageren vanuit dat standpunt. Bij de gewone bevolking heerst er allicht de frustratie dat de multiculturele samenleving niet altijd blijkt te werken. Maar nu zijn we over politiek begonnen en ik blijf een komiek.

Onder het mom van de relativiserende kracht van humor trekt u ten strijde tegen ieder heilig huisje. Zijn er onderwerpen die toch te heikel zijn?

Solo: Alles heeft met timing te maken. Toen de Twin Towers neerstortten, werd er moord en brand geschreeuwd als je daar de dag zelf een mop over maakte. Probeerde je het bij wijze van spreken drie dagen later dan was het geen probleem. Indien juist gebruikt, is humor een manier van verwerken. Indien fout gebruikt, is het heel gemakkelijk om mensen te kwetsen. Als Sharia4Belgium daags na het overlijden van Marie-Rose Morel een video op internet zet, dan stoot je er sowieso mensen mee tegen de borst. Grappig wel dat ze daar vooral een karikatuur van zichzelf hebben neergezet. Er heerst tegenwoordig best wat commotie omtrent wat nog door de beugel kan en wat niet. De kranten staan bol van de intellectuele schrijvers die om hun leesquota's te halen uithalen naar de zogezegd platvloerse komieken.

Zoals recentelijk nog Geert Hoste?

Solo: Ja, en daarmee scheert hij al de komieken over één kam. Ik vind uiteraard ook niet alle komieken even goed, net zoals ik niet iedere schrijver goed vind. Maar beweren dat de nieuwe garde enkel wil choqueren, vind ik toch een brug te ver. We zijn dan wel harder geworden, maar dat vind ik juist de meerwaarde aan hedendaagse comedy. De CD&V-mentaliteit begint er stilaan uit te geraken. We nemen geen blad meer voor de mond en gaan recht op ons doel af.

Net zoals collega cabaretiers hak je er met de botte bijl op los. Is het nog evident om frisse invalshoeken te vinden, of ligt er hoe langer hoe meer komische eelt op het publiek?

Solo: Het blijft uiteraard belangrijk origineel te zijn. Ik vind dat het gros van de komieken daar in slaagt. Er heerst nog steeds een grote verscheidenheid onder de komieken. Die botte bijl die blijft terugkomen en het beeld dat wij choqueren om te choqueren is ontstaan doordat er op Youtube en televisie wat korte fragmenten circuleren die, indien in de context van een volledige zaalshow geplaatst, veel van hun hardheid verliezen. Net doordat die context verloren gaat, komen we ongenueanceerd en bot over.

Nog een laatste woord of waarschuwing voor het potentiële publiek?

Solo: Iedereen is bij deze vriendelijk uitgenodigd, stel u gewoon open. 't Is allemaal om te lachen. *Kunt ge ni lachen, blijf dan thuis.* ●

Café-à-Musé

Familie Segers

Een cabaretier om serieus te nemen

De cabaretcarière van Iwein Segers nam de laatste jaren een sneltreinvaart aan. In 2007 won hij de tweede prijs in de 'Comedy Casino Cup', in 2008 de juryprijs bij het prestigieuze 'Leids Cabaret Festival' en in 2009 oogstte hij succes met een avondvullend programma in de theaters van België en Nederland. Ondertussen deed hij steeds meer klussen voor radio en televisie en met zijn deelname aan 'Expeditie Robinson' in 2010 overkwam hem de status van Bekende Vlaming. Op de top van zijn populariteit besloot hij moedig een hele andere kant op te gaan. Het werd tijd om serieus genomen te worden. Op 14 februari bracht hij met zijn nieuwe kleinkunstgroep Familie Segers het album 'Over andere mensen' uit. Die liedjes brengt hij met zijn groep op woensdag 16 maart in de spiegel tent.

Tekst: Daan Hafkamp, **Foto:** memymom

Waarom heb je ervoor gekozen om een kleinkunstprogramma te maken?

Iwein Segers: Het lijkt een hele ommezwaai, maar eigenlijk sluit het gewoon aan bij wat ik al deed. In Vlaanderen is het lastiger om comedy met af en toe een serieuze noot te combineren. Nederland heeft daar een grotere vaktraditie in. Als er bij ons in het programmaboekje 'comedy' staat dan haken mensen sneller af als er ook eens een serieus lied tussen zit. Daarom was ik genooddaakt om het kleinkunstlied van de comedy te scheiden. Terwijl ik het juist interessant vind om de twee samen te voegen. Ik ga dat alsnog doen in mijn nieuwe programma, maar nu heb ik er voor gekozen om enkel muziek te maken.

Hoe bevalt dat je?

Segers: Ja, het is niet makkelijk maar wel zeer leuk. Vooral omdat ik nu niet alleen op een podium sta. Ik was het een beetje beu om geen back-up te hebben op het podium. Nu kunnen we na een optreden nog samen zitten en heb je ook echt samen wat meegemaakt. Waar je dan weer met elkaar over kan praten. Alle muzikanten heb ik trouwens op café ontmoet. Raf Ilsbroekx, die de nummers mee geschreven en geproduceerd heeft, ben ik vier jaar geleden op café tegengekomen, het klikte meteen. Vermits we toch altijd over muziek hadden, besloten we om samen te werken.

Voor de eeuwigheid

Cabaretshows zijn, qua energie, heel anders, zowel voor jou als voor je publiek. Je krijgt ook minder directe respons. Waar haal je de voldoening ▶

uit als mensen niet lachen?

Segers: Tot nog toe heb ik hele leuke en positieve reacties gehad op de optredens met Familie Segers. Vaak zeggen mensen achteraf dat ze geraakt zijn. Omdat ze het persoonlijk vinden en zoiets nog niet eerder hebben gezien. Die reacties zijn heel dankbaar. Dat is anders dan bij comedy. Daar kreeg ik ook meer negatieve reacties en die heb ik met kleinkunst nog niet gekregen.

Verder is een grap is vaak vluchtiger dan muziek. Wil je met de muziek ook graag de tand des tijds doorstaan?

Segers: Ik weet niet in hoeverre je dat met kleinkunst kan bereiken, maar dat is op lange termijn wel ergens de bedoeling. Tijdloos is misschien overdreven, maar ik wil muziek maken die de mensen bijblijft. Dat wil ik ook met mijn nieuwe cabaretprogramma. Ik denk trouwens dat dat meer met de leeftijd te maken heeft dan met het genre.

Je volgende project klinkt alvast veelbelovend. Ben je van plan echt iets geheel nieuws maken?

Segers: Dat is wel het plan. Nu pas leer ik het oudere cabaret van bijvoorbeeld Toon Hermans kennen. Die klassiekere versie van cabaret, daar wil ik op mijn manier naar toe. Het programma zal met een pianist zijn. Verder alleen ik, een net pak, een micro en that's it.

Je zingt nu ook al liedjes van klassiekers zoals Jules de Corte en Wim de Craene. Je bent dus fan van de ouderwetse kleinkunst?

Segers: Ja, dat heeft eerst wel even geduurd, maar zo gaat het altijd bij mij. Ik begin eerst ergens aan en dan pas ga ik me er in verdiepen. Ik hoorde bij mijn ouders wel altijd Boudewijn de Groot, Robert Long en Bram Vermeulen, maar de echte klassiekers zoals Toon Hermans en Jules de Corte leer ik nu dankzij Raf kennen. Tijdens het componeren heeft hij zowel Jules de Corte als Wim de Craene aangebracht.

Wie zijn verder je muzikale helden?

Segers: Ik ben altijd een grote fan geweest van de zanger van The Smiths. Hij steekt veel poëzie en relativering in zijn teksten. Ik heb vooral naar popmuziek geluisterd. De naam Familie Segers is onrechtstreeks ook wel een verwijzing naar The Smiths. Toen wij een naam zochten ging dat van 'lwein' naar 'lwein en de Negers' tot 'Familie Segers' om aan te geven dat ik er niet alleen sta. Ik vond dat wel aansluiten bij de gelijktijdige hype van Mumford & Sons, wat ook een banale familienaam is. Nu heb je ook een bandje dat Family of the Year heet. Het klinkt ook oubollig genoeg om te verwijzen naar The Kelly Family. (lacht) Dat oubollige vind ik juist heel hip.

Je bent na het vijfde middelbaar gestopt met studeren. Nu maak je muziek, cabaret, televisie, radio, reclames en je acteert. Heeft het stoppen

met studeren geholpen in de ontwikkeling van je veelzijdigheid?

Segers: Ik ben vooral gestopt met studeren omdat het echt niet ging. Ik kon niet studeren en van veel vakken zag ik het nut niet in. Als ik ergens in geïnteresseerd ben dan lukt het, anders houdt het op. Nadien heb ik met avondschool mijn diploma gehaald als assistent-bibliothecaris. Drastische keuzes hebben mij altijd het meest geholpen. Tot aan het Leids Cabaret Festival werkte ik dus in een bibliotheek. Toen combineerde ik het werken nog met de optredens. Een maand ervoor zei ik: "Ik stop met mijn werk want ik ga fulltime aan cabaret doen." Daar geloof ik in. Je maakt betere dingen als je je er helemaal op kan concentreren en er echt naar kunt leven.

Stel dat je de maatschappelijke conventies wel had gevolgd, welke studie had je dan aangevat?

Segers: Omdat ik nu af en toe werk met de Brusselse filmschool Rits ben ik dat wel interessant gaan vinden. Misschien had ik wel regie gestudeerd. Moest ik echt goed kunnen studeren had ik misschien Germaanse Talen gedaan. Om dan waarschijnlijk als een saaie leraar Nederlands voor de klas te belanden. Geschiedenis spreekt mij ook erg aan. Of ik had een stap gezet naar het conservatorium. Of acteschool. Ach, het zal me in ieder geval ook niet hebben geholpen dus het is maar mooi dat ik deze weg heb afgelegd.

Met de liedteksten lijkt je wel de neiging te hebben om stil te staan bij het leven. Ben je veel op zoek naar wijsheid?

Segers: Ik heb dat wel gehad. Ik was vooral op zoek in literatuur en in boeddhistische wijsheden, maar daar ben ik nu een beetje van teruggekomen. In de roman 'Bank-vlees' van Jan van Loy staat een fantastische slotzin. Hij is misschien niet juist geciteerd, maar het boek eindigt met de zin: "Niemand weet hoe het eigenlijk moet." Dat idee heeft een paar jaar in mijn kop rondgezworven. Er zijn heel veel mensen die doen alsof ze weten hoe het moet. Politici natuurlijk, maar ook mensen op café en in je klas. Uiteindelijk weet niemand hoe het moet. Als je dat in je achterhoofd houdt, draag je een grote wijsheid met je mee. Daardoor ga ik niet meer echt op zoek naar wat andere te vertellen hebben over hoe je het leven moet benaderen. Eigenlijk moet je het gewoon zelf proberen. Of nee, in het woord 'proberen' zit nog te veel twijfel. Je moet er gewoon voor gaan.

Even serieus

Je album heet 'Over andere mensen' maar de liedjes klinken heel persoonlijk. Schrijf je vooral fictie of toch autobiografisch?

Segers: Net zoals mijn comedyshows zijn mijn liedjes autobiografisch, al vergroot ik ze uit om tot een relativering te komen. De liedjes zijn persoonlijk maar gaan niet allemaal direct over mij, 'Niemand houdt van ons' en natuurlijk 'Over andere mensen' bijvoorbeeld niet. Ondanks wat mensen soms geloven, uiteindelijk denken en voelen ►

we toch allemaal hetzelfde. Je komt wel uit een ander milieu of je verwoordt de dingen soms anders, maar op de een of andere manier zit iedereen met dezelfde gevoelens en vragen.

“Ik ben nooit bang geweest om mijn persoonlijke angsten of frustraties bloot te leggen.”

Daarom denk ik dat mensen zich juist in de persoonlijke liedjes sterk herkennen. Ik ben om die rede ook nooit bang geweest om mijn persoonlijke angsten of frustraties bloot te leggen. Zowel op het podium, in liedjes als in interviews. Daar heb ik wel opmerkingen over gekregen. Dan zeggen mensen dat ik te veel vertel of te persoonlijk word. Dat ik moet oppassen met wat ik zeg omwille van reacties. Waarop ik denk: wat is er mis mee? Ik vind het niet erg om mijn gedachten en frustraties te ventileren. In kleinkunstliedjes gaat dat nog beter dan in cabaret.

In die persoonlijke liedjes zing je over een 60-jarige actrice, een koppel dat verder niemand heeft en het neerschieten van een geliefde. Heb je een turbulent liefdesleven?

Segers: Om te zeggen dat ik een turbulent liefdesleven heb, is wat overdreven, maar ik heb wel een liefdesleven met enige geschiedenis. Op dit moment heb ik vooral een fijne vriendin.

Dus de studentes in de zaal hoeven geen exuberante spandoeken te maken?

Segers: Jawel! (lacht) Ik blijf een soort fascinatie hebben voor mensen, zeker voor vrouwen, die het liefst op een overdreven manier fan zijn van mij. Al dan niet gelogen, maakt me niet zoveel uit. Het beeld alleen al vind ik prachtig.

Die pure bewondering die hopelijk dan wederzijds wordt?

Segers: Eh nou ja, dat ligt er aan hoe hard ze hun best doen en hoe geloofwaardig ze kunnen acteren.

Je zegt vaak in interviews dat je met dit programma serieus wil worden genomen. Vind je dat dat lukt?

Segers: Ja zeker met dit programma lukt dat toch aardig. Ik vind niets leuker dan na drie nummers de sfeer even onderuit te halen door een bindtekst of door iets te doen tijdens een nummer. Je merkt ook hoe serieus iedereen aan het volgen is als je ze met een kleine kwinkslag even kan doen lachen. Het wordt dus in de spiegel tent niet alleen maar huilen in groep, de studenten zullen zeker ook wat te grinnelen hebben.

**Als je passie
je achtervolgt...**

**Bij Decathlon vormen carrière
en sport één geheel.**

Decathlon rekruteert Managers

Decathlon België zal eind 2011 13 winkels tellen en 1 logistiek centrum. In de komende 3 jaren zullen we dit aantal nog verder uitbreiden tot 20 winkels. Om onze verdere groei te ondersteunen, rekruteren we sportieve managers!

JE MISSIE :

Je bent verantwoordelijk voor een **minionderneming**: jouw afdeling! Als afdelingsverantwoordelijke is klantentevredenheid jouw hoofddoel.

- **Manager**: je bent verantwoordelijke voor de mobilisering en rekrutering van je eigen team

- Commercieel: je neemt commerciële beslissingen en haalt concrete resultaten
- Sportief: sport is jouw passie en je deelt deze passie graag met je klanten

JOUW PROFIEL :

- Je leeft voor de **sport**!
- Je bent recent afgestudeerd
- Je hebt de **ambitie** om winkeldirecteur te worden
- De geleverde economische prestaties, je geografische mobiliteit en je **tweetaligheid (NL/Fr)** zijn de springplank naar je carrière

AANBOD :

- Een stimulerende uitdaging in een boeiende sector
- Een dynamische werkomgeving
- Een unieke en verrijkende managementervaring
- Aangepast opleidingsplan in elke carrièrestap bij Decathlon
- Reële doorgroeimogelijkheden in Decathlon Benelux of internationaal

JOIN THE TEAM ?

Stuur je CV en motivatiebrief naar HRBelgium@decathlon.com of vul online het sollicitatieformulier in op <http://jobs.decathlon.be>

DECATHLON

Kortfilms met croissantjes

Etnische spanningen in Burundi, een pinguïn op zoek naar een betere toekomst, een Irakees jongetje dat zich een superheld waant. De Universitaire Stichting voor Ontwikkelingssamenwerking (USOS) kiest voor vijf kortfilms waarin heftige thema's spannend, schrijnend en soms komisch worden uitgebeeld. En dat op een nuchtere maag? Neen. USOS zorgt ook voor een ontbijtje. Open uw venster op de wereld en geniet van versgeperst fruitsap en croissantjes: 'Mundo movies' is het perfecte begin van een nieuwe dag op Calamartes.

Tekst: Marie-Paule Fritschy

'Na wewe' – Ivan Goldschmidt Een kortfilm over een burgeroorlog? Regisseur is er met in geslaagd. In 'Na wewe', genomineerd voor een Oscar in de categorie beste kortfilm, zoomt Goldschmidt in op enkele burgers die midden jaren 90 in een minibusje door Burundi tuffen. De reis wordt ruw verstoord door een bende Hutu's die hen dwingt uit te stappen. De burgers krijgen het volgende commando: "Hutus to the left, Tutsis to the right." "Na wewe": gruwelijk, spannend en helaas ook levensecht.

'Land of Heroes' – Sahim Omar Kalifa 'Land of Heroes' is eveneens een kortfilm over oorlog. Regisseur Sahim Omar Kalifa kiest een zo mogelijk nog meer aangrijpende invalshoek: wat doet oorlog met een kind? De kortfilm speelt zich eind jaren 80 af, de oorlog tussen Irak en Iran is bijna ten einde. Dileen, een tienjarig Irakees jongetje, en zijn zusje zien op televisie geen tekenfilms, maar oorlogsgeweld. Het is schrijnend te zien hoe het geweld wordt nagespeeld door Dileen, verkleed als superheld.

'Abandon de Poste' – Mohamed Bouhari 'In Abandon de Poste' plaatst regisseur Mohamed Bouhari een zwarte beveiligingsagent tegenover een standbeeld van een Afrikaan. Wat roept dit bij de agent op? Wat gaat er door hem heen? Zijn ondoorgroen delijke blik geeft geen emotie prijs, maar boeit mateloos. De artistieke, abstract gefilmde 'Abandon de Poste' is terecht bekroond met de Kif Kif Award voor beste kortfilm.

'A Giraffe in the Rain' – Pascale Hecquet Als immigrant kom je voor heel wat problemen te staan. Het leven van een immigrant gaat niet over rozen, dat weten we allemaal. 'A Giraffe in the Rain' is een grappige animatiefilm over de obstakels die een immigrant moet overwinnen. Vooral grappig omdat regisseur Pascale Hecquet de immigrant uitbeeldt als giraf.

'No Penguin's Land' – Marcel Barelli 'No Penguin's Land' is eveneens een animatiefilm over immigratie met een dier in de hoofdrol. En passant neemt regisseur Marcel Barelli ook de opwarming van de aarde mee. De ijsbergen op Antarctica zijn gesmolten en de pinguïn ziet maar één optie: in een zeilboot springen, op naar betere oorden. Zijn tocht is aandoenlijk en leidt naar de Zwitserse Alpen. Zal het hem lukken de top te bereiken? ●

Mundo Movies

Dromerige jazz op oriëntaalse wijze

Jazz is hot in Vlaanderen. Denk maar aan de immer sympathieke pianist en componist Jef Neve. Niet alleen schreef hij onder tussen drie MIA's (Music Industry Award) op zijn naam - twee voor beste muzikant en één voor beste componist - hij reisde met verschillende projecten de wereld rond en stond op bijna alle belangrijke jazzfestivals. Of dé jazzlegende van de Lage Landen, baron Toots Thielemans, 'grootvader jazz' voor de vrienden, die gewapend met enkel een mondharmonica wereldfaam vergaarde. Slechts enkele voorbeelden van jazzmusici met wereldklasse die ons klein landje reeds voortbracht. Deze traditie wordt verder gezet door een jonge, talentvolle generatie muzikanten waar saxofonist Nathan Daems deel van uitmaakt. Dromen worden werkelijkheid wanneer Nathan samen met zijn trawanten het podium bestijgt. Dames en heren: voor u staat het Nathan Daems Quintet!

Tekst: Nick De Puyseleir, Foto's: Bruno Bollaert

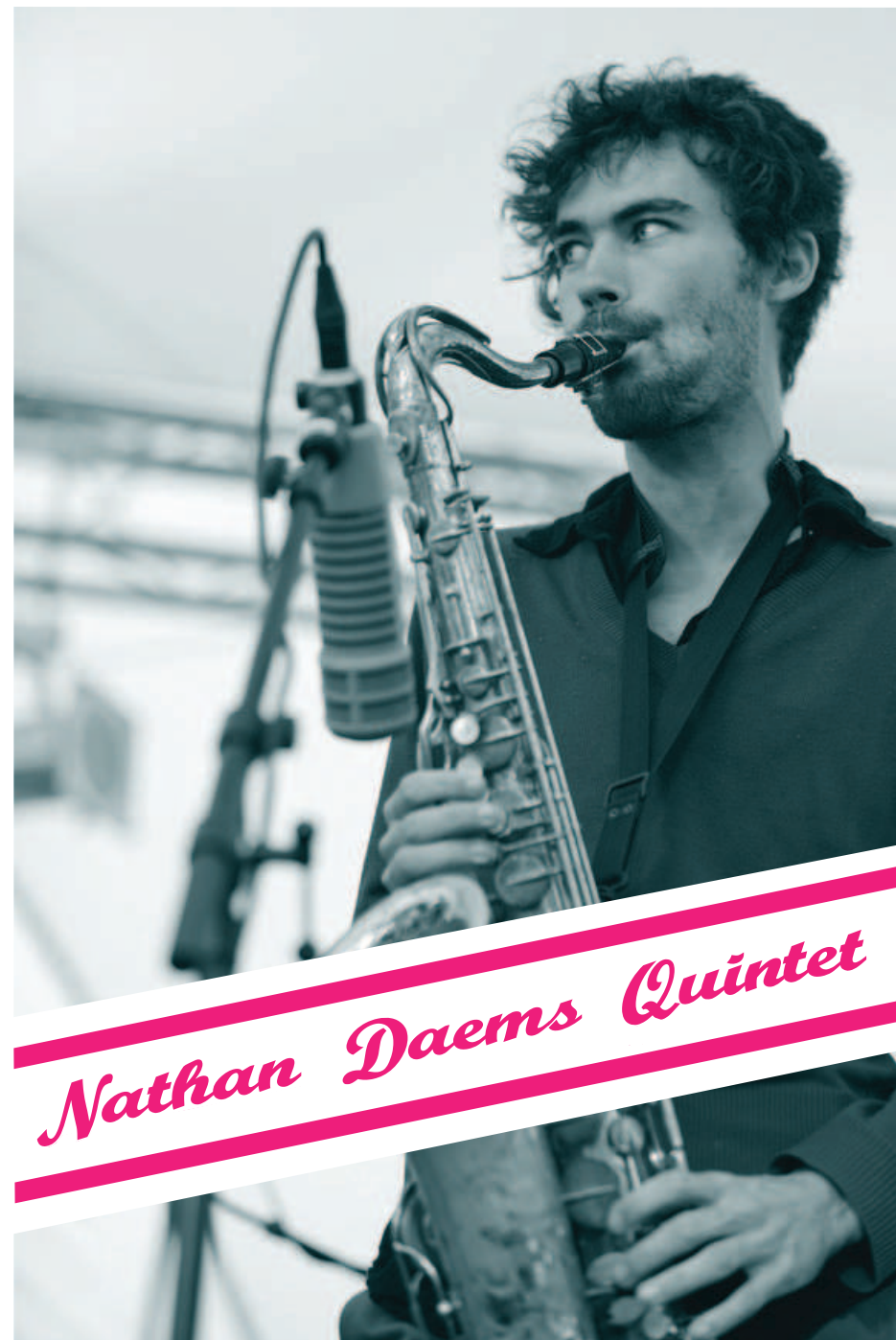
Waar het conservatorium van Gent al niet goed voor is. Nathan leert daar immers zijn partners in crime kennen en tijdens de lessen Close Harmony begint het sprookje: saxofonist Nathan wil zijn composities aan het grote publiek laten horen en gaat op zoek naar een aantal medestudenten die hem daarin willen ondersteunen. Hij stoot al snel op de crème de la crème van de Gentse jazzpupillen, laat hen kennismaken met zijn unieke creaties en in het najaar van 2007 ziet het Nathan Daems Quintet het levenslicht. Naast Nathan op tenorsax ontvangen we de Nederlandse multi-instrumentalist Fulco Ottervanger – onthoud zijn naam! – op piano, Bart Vervaeck op de elektrische gitaar, Sebastiaan 'Bas' Gommeren op contrabas en Simon Segers op de 'batterie'. Welkom heren!

Wereldkeuken

Zoals vele jonge jazzcombo's beginnen Nathan en zijn Fantastic Four een tour langs verschillende prominente jazzcafés in Vlaanderen. Ondertussen geraken ze meer en meer op elkaar ingespeeld en worden ze gevraagd voor grotere concerten.

"Ook Indische klassieke muziek mag niet ontbeken"

Na een tijdje vinden ze de weg naar de Belgische jazzclubs en naar grotere festivals zoals de Gentse Feesten en Jazz Middelburg bij onze Noorderburen. We schrijven nu zomer 2009. Het kwintet staat op het punt om voorgoed hun stempel te

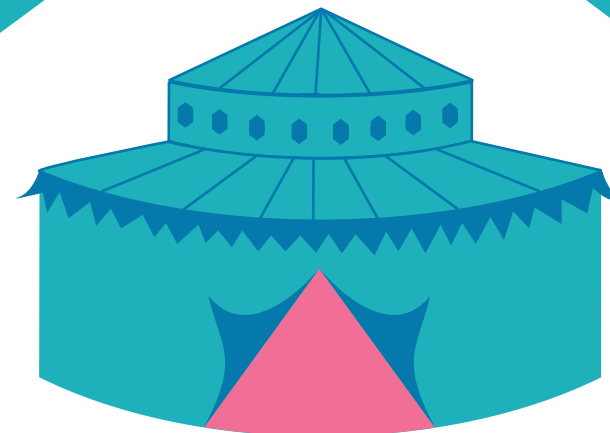
drukken op het Belgische jazzlandschap. Hun unieke stijl die gekenmerkt wordt door originele melodieën en energetische improvisatie begint meer en meer vorm te krijgen. Ook pianist Ottervanger laat nu zijn composities los op het publiek. Het ontbreekt de jongens niet aan inspiratie, zoveel is duidelijk. Die inspiratie halen ze uit allerlei, meestal niet zo voor de hand liggende, uithoeken van hun getalenteerde brein. Nathans brede muzikale interesse zorgt ervoor dat de wereld van de Balkanmuziek en zo meerdere gipsyakkoorden hun intrede maken op de partituren van de muzikanten. Ook Indische klassieke muziek mag in dit rijtje zeker niet ontbreken. Deze combinatie van verfijnde, intelligente jazzcomposities met een vleugje Oriëntaalse kruiden en experimentele doch meeslepende ritmische patronen brengen de leden van het Nathan Daems Quintet stilaan naar een hoogtepunt in hun nog prille muzikale carrière.

Oh Oh Jazz

De grote poorten naar eeuwige roem gaan open in de zomer van 2010 wanneer het kwintet participeert aan de wedstrijd Jong Jazztalent Gent. Met de ervaring die ze ondertussen hebben opgedaan, weten ze zich te plaatsen voor de finale waar ze tot verdiende winnaar worden uitgeroepen. Het levert hen een podiumplaats op het gerenommeerde Gent Jazz Festival (voorheen Blue Note) op, waar ze een uitstekende set neerzetten. Vanaf dan gaat het in een stroomversnelling. Optredens stapelen zich op, lovende kritieken blijven hun richting uitkomen en niet te vergeten: diploma's worden uitgereikt! Nu ze officieel als professionele muzikanten door het leven gaan, worden ze ook door de meest kritische geesten au serieux genomen.

*"Dit wordt het jaar van de
backstageverhalen en het grote geld"*

En het sprookje blijft duren. Als laureaat van Jong Jazztalent Gent hebben ze met een terechte fierheid een veelbelovend nieuw jaar ingezet. 2011 wordt naar alle waarschijnlijkheid het jaar van de opwindende backstageverhalen en de 'big money'. Dat blijkt althans uit hun overvolle agenda: Gent Jazz Festival, Jazz Maastricht, Dinant Jazz Nights, een Jazzlab-tour langs de beste jazzclubs in Vlaanderen, enzovoort. In het najaar komt ook hun eerste officiële album uit op het nieuwe jazzlabel Spokus. Stiekem maken ze zich klaar om de wereld te veroveren met hun dromerige, weemoedige en dynamische samenspel ontsproten uit zigeunermuziek en Coltrane waar zelfs de cast van 'Oh Oh Cherso' een nachtje stappen voor zou overslaan. Niet te missen dus! ●

*Wees welkom in ons
Calamartes Café!*

*Open van 10u30 tot 24u00
Catering elke middag en avond*

Koken met afrodisiaca

Het Departement Sociale, Culturele en Studentgerichte Diensten van de Universiteit Antwerpen heeft alweer haar derde 'Cookbook' uitgebracht. Het thema is deze keer: koken met afrodisiaca! Voor zij die niet goed weten wat afrodisiaca zijn, dat zijn middelen die je opgewonden maken of zouden moeten maken. Een gekend afrodisiacum is Spaanse vlieg, maar ook heel wat voedingswaar dat de temperatuur kan doen stijgen. Oesters zijn daar een voorbeeld van. Dus als je op kerstavond weer eens snot in een schelp krijgt voorgeschoteld – "Met peper en citroen is dat z-a-l-i-g!" – opslurpen die handel en je libido zal toenemen.

Tekst en foto's: Sarah Van Alsenoy

Net zoals bij de vorige kookboeken konden studenten en personeelsleden hun favoriete recepten met afrodisiaca inzenden. De recepten die uiteindelijk zijn opgenomen in het kookboek zijn op de mogelijkheden van studenten afgesteld: de gerechten zijn niet te moeilijk, de ingrediënten vind je gewoon in de supermarkt en zijn vooral niet duur. Ook het boekje zelf heeft een studentikoze prijs. Kortom een kookboekje voor en door studenten.

In plaats van je wederhelft op de zoveelste croque-monsieur of spaghetti bolognaise te verrassen, kom eens origineel uit de hoek en probeer één van de recepten uit 'Cookbook 3'. Zelfs als je gerecht totaal mislukt, heb je wel nog de kans dat je tafelgenoot geil staat van het afrodisiacum dat je gebruikt hebt.

Zelf ben ik ook aan het koken geslagen en heb speciaal voor jullie een chocolade-amandelcake uitgeprobeerd. Je vindt dus ook lekkere desserts in dit kookboek terug. Het leuke aan het kookboek is dat je per gerecht uitleg en tips krijgt over het afrodisiacum waarmee je aan het koken bent. Dat ik niet wist dat chocolade een afrodisiacum was, is een schande, want Mr. Chocolate and me, we go way back. Toch alweer iets bijgeleerd dankzij het hoger onderwijs. Elk excuus om iets met chocolade te maken neem ik met beide handen aan en dus begon ik met goede moed te bakken.

Het recept is poepsimpel en het is zo klaar. Het originele recept maakt gebruik van melk- en pure chocolade, maar ik gebruik enkel het pure spul. Behalve amandelpoeder, voegde ik nog wat Amaretto aan het deeg toe. Nigella Lawson had er vermoedelijk ook nog peanut butter, fudge, whipped cream en andere vetigheid bij gedaan, maar ik wil nog in mijn broek passen. Je kan het deeg in een springvorm of een cakevorm gieten. Voor de gelegenheid koos ik voor de cup cakevormpjes. Ik heb twaalf cakejes uit het deeg kunnen halen. Twaalf cakejes betekenen twaalf mensen die ik blij (en hopelijk ook turned on) kan maken. Natuurlijk heb ook ik er eentje opgegeten en al zeg ik het zelf, it was delicious!♦

Alle optredens vinden plaats in Hof van Liere op de UA.
De tent is telkens geopend van 10u30 tot 24u00.

